

ZGODNJA DANICA. KATOLIŠK CERKVEN LIST.

„Danica“ izhaja vsak petek na celi poli in veljá po posti za celo leto 4 gl. 20 kr., za pol leta 2 gl. 20 kr., za četert leta 1 gl. 20 kr. V tiskarnici sprejemana za celo leto 3 gl. 60 kr., za pol leta 1 gl. 80 kr., za 1/4 leta 90 kr., ako zadene na ta dan praznik, izide „Danica“ dan poprej.

Tečaj XLVII.

V Ljubljani, 23. listopada 1894.

List 47.

Govor o dijamančni sv. maši

v. č. g. Jožefa Sovdata, župnika v pok., 28. okt. 1894., v Vertovinu, podružnici Kamniški.

(Konec.)

c) Glejmo duhovna še v darovanju sv. maše. — Vsak dan darujemo na oltarju Bogu najsvetejšo daritev novega zakona, ter molimo Boga vsegamogočnega v imenu vseh vernih, se mu zahvalimo za prejete dobrote, Prosimo ga za naprej dobrót in odpuščanja grehov. — Duhoven je na altarju srednik med Bogom in človekom, daruje molitev vernih Bogu in ta molitev, v terdnem zaupanju opravljena, oblake predere, in mi smemo pričakovati, da Bog usliši naše prošnje, ako so nam v zveličanje. Posebno prosimo v mašnih molitvah Boga, da vam vernikom podeli milost, da zamorete svoje grehe obžalovati, se jih skesati, spovedati se jih in se poboljšati. Mašnik daruje, da vas Jezus varuje, in vas slednjič zveliča. — Tudi molimo mašniki pri daritvi sv. maše za umerle brate, da se jih Vsegamogočni usmili, jih sprejme v srečno večnost, v družbo angeljev in svetnikov, pred Svoje božje obličje na vse veke. Vse to nas očitno prepriča, kako častitljiv in za človeštvo potreben je duhovski stan.

Res, iz rečenega jasno sije častitljivost in korigist duhovskega stanú. — Ker pa mi danes, predragi v Kristusu, praznujemo slovesnost duhovna, ki je preživel 60 let v tem častitljivem in tako potrebnem stanu in veliko dobrega za človeštvo storil, glejmo še, kaj z današnjo slovesnostjo praznujemo.

II. O današnjem dnevju kličem radost s psalmistom: „To je dan, katerega je Gospod naredil; radujmo in veselimo se v njem!“ Slavnemu svetoletnemu dnevju je pristojna tudi slovesna beseda, in v srečo si štejem, da k povzdignjenju tega častnega dneva spregovoriti morem besedo časti, veselja in zahvale. Danes tedaj praznujemo: a) dan časti, b) dan veselja in c) dan zahvale.

a) Danes slavimo dan časti. — Velika čast je, ako duhoven praznuje svojo novo mašo; ker to je dokaz, da je doveršil vse svoje študije in učenje z dobrim

vspehom in se vedel v nrvnosti zapovedim primerno; radi tega so mu podelili zakrament mašnikovega posvečevanja in mu tako dopustili v svetišče Božje. — Večja čast je, ako v službi Božji osiveli duhoven slaví 50. leto svojega mašništva, ker se je krepko bojeval zoper skušnjave sveta, si pridobil mnogo skušenj v svojem svetem poklicu, vpešno delal za dušni blagor toliko ljudi, si je torej pridobil neumerljivih zaslug pri Bogu. — In tako čast vžili so pričujoči mnogozasluzeni prečastni gospod župnik pred 10. leti, v župniji Kamnje. — A predragi v Kristusu, nad vse to velika, najbolj redka čast je, ako doživi duhoven 60. leto svojega mašništva, ker neskončno pravični in usmiljeni Bog mu je podaljšal leta življenja, da mu že tu nekoliko plačuje njegove neminljive zasluge, neutrudljivo delo v dolgi versti lét dušnega pastirovanja. In taki časti polen dar, glejte predragi v Kristusu, obhaja danes tukaj pričujoči velečastni gospod, vpokojeni župnik kamenjske župnije. Po pravici tedaj današnji dan imenujemo dan časti. Naš preč. gospod slavilec so osiveli v službi božji. Delovali so v raznih krajih kot duhovni pomočnik, in slednje kot župnik v Kamnjah dolgo versto lét. Po natančnem izpolnovanju stanovskih dolžnosti; po pobožnem, brezmadežnem, modrem in mirnem delovanju, po svoji učenosti pridobili so si ne samo serca in spoštovanje vseh svojih župljanov, ampak tudi vseh svojih sobratov in družih izobraženih ljudi. In čeravno vpokojeni, vendar so še vedno radi delali v vinogradu Gospodovem, posebno v kamenjski župniji, ktero so tako ljubili, da hočejo svoje zadnje dni preživeti med drugimi župljani, pri vas, v občini Vertovinski. — Tako vzgledno pastirovanje je v resnici vse časti vredno. Da moramo častiti one, kateri so časti vredni, nas opominja sv. Pavel v pismu do Rimljanov, ko pravi: „Čast, komur čast!“ (Rim. 13, 7.) In na drugem mestu piše isti apostelj: „Dragi bratje! častite duhovne, kateri med vami delajo, kateri vas kažejo kot kristjane in k dobremu opominjajo!“ (I. Tesal. 2. 15.)

b) Današnji dan pa ni samo dan časti, ampak tudi dan veselja. — Dan veselja je danes za njih samega in za vse častite gospode, ki imajo srečo se

vdeležiti te slovesnosti svojega ljubljenege sobrata, odkritoserčnega prijatelja, in dan veselja za vse druge tukaj navzoče. — Dan veselja je danes župljanom cele župnije Kamnje, v kateri so preč. gospod demantnomašnik kot duhovni oče mnoga leta pastirovali in ktera je tukaj gotovo v večini zastopana, da se veseli redke slovesnosti svojega nekdanjega duhovnega očeta. — Dan veselja je danes posebno enemu delu župnije kamenjske, vam vernim občine Vertovinske, da vam častiti slavilec skažejo čast, da hočejo v sredi med vami praznovati dijamantno sveto mašo. In to veselje ste vi tudi očitno razodeli s tem, da ste darovali mnogo truda in bolečih žuljev ter hiteli sozidati si prostorno in res veličastno novo cerkev, ter zamorejo v njej prvi shod obhajati vaš preč. gospod s svojo dijamantno sv. mašo; ni li vam to veselje čast in hvala? — Slednjič je pa danes dan veselja pred vsemi za vas, preč. gospod jubilan! Koliko veselje mora vam navdajati serce, ako se v duhu ozrete nazaj v 60letno duhovno življenje in vidite vse dobro, kar ste v svojem častitem stanu delali in storili v tem dolgem času. Da, rajsko veselje vam mora polniti blago serce, ako si danes govorite: „60 lét sem delal neumorno v vinogradu Gospodovem za čast Božjo in dušni blagor ljudem; na tisoče sem jih sprejel v sv. Cerkev in kerstil; na tisoče podučeval v verskih resnicah; na tisoče sem jih spravil z Bogom v zakramentu sv. pokore; tisoče in tisoče sem živil z angeljskim kruhom; več sto parov sem blagovil v zakon; na tisoče bolnim stal sem pri postelji, jim delil sv. popotnico; na tisoč in tisočkrat daroval sem daritev presv. maše v čast Božjo, v svoj in svojih dušni blagor!“ — Res, kaj more biti veselejšega in tolažljivejega, kot svést si biti zvestega dolgoletnetnega spolnovanja dolžnosti v vinogradu Gospodovem. — A v službi božji osiveli dušni pastir se veseli ne samo gledé preteklosti, ampak tudi gledé prihodnosti, ker sv. pismo obeta zasluženemu in vrednemu duhovnu krono življenja, ktero mu bode podal Zveličnr o prirodu v večnost. (I. Pet. 5, 4.) — In na drugem mestu pravi sv. pismo: „Kteri podučujejo druge v bogoljubnosti, se bodo svetili, kakor zvezde na nebu.“ (Daniel 12, 3.) —

c) Današnji dan je slednjič dan zahvale. — Sv. apostelj Pavel pravi: „Zahvaljujte Boga v vseh rečeh; ker to je božja volja v Jezusu Kristusu za vas vse!“ (I. Tes. 5, 18.) Ker je pa visoka starost velik dar božji, smo za njo Bogu dolžni veliko hvalo. Le malo ljudi dočaka visoko starost. Mnogo otrok pomerje, predno se začno razcvitati. Mladeniči, dekleta morajo se večkrat nepričakovano preseliti v večnost. — Možje terdnega zdravja in verlih moči obledé neprevidoma pred očmi obupajoče žene in nedoraslih otrok. — Pomislite le sami, preč. gospod, kje so tisti, s katerimi ste preživeli pomlad svojega življenja? Kje so vaši sošolci, s katerimi ste imeli marsiktere vesele dni? Kje tisti, ki so bili z vami vred duhovni posvečeni? Z malo izjemami so vsi že v hladni zemlji, kamor se mi prej ali slej preselimo. — Vas je Gospod do sedaj zdrave ohranil, hotel je, da praznujete danes dijamantno sv. mašo. Prav je tedaj, da, dolžnost je, da darujete danes najvišjemu Gospodu, najsvetejšo daritev zahvale za dolga leta življenja in za posebno milost vašega 60letnega mašništva. Pa tudi vsi mi pričujoži hočemo danes Boga zahvaliti za veliko milost, ki jo je podelil častitljivemu demantnomašniku,

tudi prositi hočemo Očeta nebeškega, da nam ohrani preč. gospoda še dolgo v zdravju in zadovoljnosti.

Prečastiti gospod jubilan! Bogu posvečeni starček! Že ste v duhovski obleki pripravljeni, Najvišjemu pokloniti daritev zahvale za dolga leta življenja in za posebno milost 60letnega mašništva. Ko boste danes najsvetejšo daritev opravljali, ne pozabite prositi Vsegamogočnega za vse vérne, ki se danes mnogoštevilno radujejo vašega častnega dneva; ne pozabite prositi Najsvetejšega tudi za vse svoje mlajše sobrate, da nas vedno razsvetljuje in poživlja v našem sv. poklicu, da nam deli darove modrosti, kreposti in zdravja, ter zamoremo vedno izverševati svoje, marsikterokrat težavne dolžnosti v čast Božjo in v svoj in svojih bližnjih dušam blagor; prosite za nas, da moremo vedno prenašati vse težave in neprijetnosti svojega stanú s kerščansko poterpežljivostjo, mirno in vdani v voljo Božjo; prosite slednjič za nas, da pridemo svoj čas vsi mi, kerščanski duhovni pastirji s svojimi kerščanskimi čedami v kraljestvo večnega veličastva, kjer bomo neskončno dobrotljivega in vsegamogočnega Boga z vsemi angelji, svetniki in izvoljenimi hvalili in častili od vekomaj do vekomaj. — In kadar bo slednjič prijazno solnčice življenja vsem tukaj mirno zatonilo, da se onkraj groba toliko svitlejše zopet prikaže, in kadar bote odložili breme života in vam bodo omahnile utrujene roke: takrat naj solze hvaležnosti rosijo na Vašo gomilo in grobni spominek, naj Vam kinčajo najtolažljivejše besede: „Blagor mertvim, kateri v Gospodu umerjejo! Odslej, reče Duh, naj počijejo od svojega truda; zakaj njih dela gredó za njimi!“ — Amen.

Kamnje, 26. vinotoka 1894.

J. Strancar,
kaplan.

Duše ne vidimo.

Dobrotljivi Stvarnik je človeka nezmérno povikšal, stvaril ga je po svoji podobi. O kaj ima to v sebi: po Svoji, po božji podobi! Duša zveličanih, svetnikov pa je še brez mére više povzdignjena v spoznanji večnega Boga, v vživanji veselja, v vednosti, v znanji. Kako globoko seže n. pr. znanje zveličanih svétih, da slišijo, vidijo, vedó, kdo jih časti, kdo se jim priporoča v priprošnje pri Bogu.

Kdo bi pač mogel verjeti, da bi kak človek sam sebe v nič deval, svojo visokost, svojo dušo in njene zmožnosti zametaval? Kako visoko zamore človek že na zemlji zvišati, oplemeniti, razširiti svoje dušne zmožnosti, n. pr. že v časnih lasnostih z novimi iznajdbami, v vedah; še vse bolj pa v duhovnih lepotah, čednostih, blagih čutih! Kdo bi pač mogel verjeti, pravi slavni Don-Bosko v knjižici „Dei fondamenti della fede cattolica ad uso delle scuole di Religione“, ki je ravnokar prišla na svitlo v Torinu, da bo kdaj kak človek zametaval svojo visokost, da bi tajil svojo prednost in se poniževal do živali, češ, da je v človeku le organska snov, ter človeška duša kakor živalsko življenje. In taki nespametneži se hočejo še modrijane imenovati! Bosko pripoveduje in piše to-le: Terdijo še veliko večje brezglavnosti in govoré o človeku kot o stroju, ali o človeku kot o živali ali rastlini. Da pa moremo osramotiti take „modrijane“, zadostuje navadno priprost, zdrav razum. Naslednji zgled nam to kaže.

Mlad človek je bil zapravil svoje premoženje z razuzdanim življenjem. Ker si ni znal drugač pomagati, šel je v svojo rojstveno vas in je tam postal učitelj. V brezvérskih družčinah, v katere je zahajal, je zgubil vero, in ljudje so kmalo opazili, da se po vnanjem še kaže kot kristijana, v sercu pa da je brezverec. Pri ondotnem dobrem, vernem ljudstvu je radi tega zgubil še tisto spoštovanje, kar ga je imel. Neki dan je bil povabljen k pojedini. Ob koncu obeda, ko ga je že imel v glavi, napolni kupico in reče: „Pogumno tovariši! Pijmo, jejmo: saj živimo le nekaj časa. Ko to mine, potem pa je konec vsega veselja, konec poedin, vsega je konec, vse je končano!“ — „Res, telesa ne bo več,“ odgovori hišni gospodar, „pa kje bo duša vaša?“ — „Moja duša! Kaj pa je to? Nisem je še videl. Tudi vi gotovo še niste videli svojih duš!“ ... Zelo se je pohujševala mala družba nad tem govorjenjem, ker kaj takega še niso nikdar slišali. Gospodar nekoliko premišluje in potem pravi: „Gospod! jaz nisem nadarjen in ne učen, kot ste vi; vem pa, da ni potreba videti kake stvari, da se človek prepriča o njeni resničnosti. So stvari na svetu, ki jih še nihče ni videl, in tudi vi verjamete, da so take stvari. Kaj je n. pr. v tej-le steklenici?“ pravi gospodar in podá učitelju steklenico iz belega stekla in dobro zamašeno. — Učitelj jo vzame, obrača jo proti oknu, gleda jo, suče sem ter tje in nazadnje reče: „Nekoliko kapljic vina, družega ni notri, družega se ne vidi.“ — „Recite raji, da družega niste videli, ne pa, da družega ni notri, ker pokazal vam bom, da je steklenica polna neke stvari, ki je vi ne vidite,“ odgovori gospodar, odmaši steklenico, oberne jo in popolnoma potopi v posodo polno vode. Nato pokaže učitelju mehurčke, ki so se prikazali v vodi na poveršju, in ga vpraša: „Kaj pa je to? Kdo je provzročil te mehurčke?“ — „Zrak je to, ki uhaja,“ odgovori učitelj. „Torej zrak! Zrak je bil v steklenici. Popolnoma po pravici sem torej rekel, da je polna neke stvari, ki je ni še nihče videl, in vender tudi vi o njeni resničnosti ne dvomite. Tako tudi pri raztelesovanju ne vidimo ničesar v truplu. Zato pa ne smemo reči: Ne najdem duše v truplu, torej je res ni. Duša je duh, ki se kakor zrak ne vidi in zapusti truplo, ne da bi zapustila le najmanjši sled, da je bila v truplu.“

Nič ni bilo mogoče učitelju odgovoriti na ta dokaz, ki je bil sicer priprost, a jasen in razumljiv vsakemu pametnemu človeku. Učitelj je osramoten molčal; ostal pa je brezverec.

Tacih češ-modrijanov se nahaja tu pa tam, ki bi radi, da bi ne bilo duše in torej ne sodbe za njih pregrehe in brezverstvo; toda sodba bo le še hujša za take, ker ne le, da so sami liberalci in pogani, temuč še druge pohujšujejo in nesrečne delajo. Poznal sem vinskega lahkoživca, ki je zavidoval domače v kerčmi, v katero je zahajal, ko so zvečer pričo njega jeli rožni venec moliti, in je rekel: „O kako ste vi srečni, ki še morete moliti!“ Tedaj brezverec popolnoma menda še ni bil, norčeval pa se je odveč iz duhovnov in s svetimi rečmi, ter živel tudi v obžalovanja vredni mesenosti. Srečen pa pri tem ni bil, kakor je sam rekel; to priča med drugim tudi, ker se je hotel o neki priliki po Iškarjotovo končati; bili so ga pa k sreči še obvarovali. Vender je imel milost, da je bil tudi na vse zadnje po kerščansko še previden. Če pa je dušo rešil, je le Bogu znano,

kajti še potem je nespoštljivo bersnil o duhovnu, ki ga je obiskoval, kakor je bil v življenji vajen. Bog mu bodi milostljiv. Vsem torej bodi svarilo, da s svetimi rečmi se ni norčevati.

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Ljubljana. Prečastiti gospod knez in škof so preteklo soboto odrinili na Gornje-Štajarsko in so v nedeljo in ponedeljek v Sekovem zveršili nektera škofovska opravila, ker so ondotni višji pastir na popotvanji v Sveti deželi! 19. t. m. so naš Prevzvišeni se odpeljali k škofovskim posvetovanjem na Dunaj.

Iz Ljubljane. (Quaestiones in concursu parochiali 3. 4., 5. Oct. 1894.)

E thelogia dogmatica: 1.) Probetur discrimen essentielle inter animam et corpus humanum. — 2.) Praemissa notione contritionis probetur eiusdem necessitas ad sacramentum poenitentiae.

Dr. Andreas Čebašek.

E thelogia morali: 1.) Quid est tentatio et unde venit? Quae sunt principia notanda in doctrina de tentatione? — 2.) Per quae peccata laeditur fama? Detractionis modi pessimi uberius exponantur. Quomodo animarum pastor famam sibi comparat et cui famae consulere debet?

Joannes Flis.

E iure canonico: 1.) Breviter exponatur, quid sint, et an admitti possint tolerantia dogmatica, christiana et politica? — 2.) A quonam, et ubi instituendae sunt proclamationes matrimonii iuxta leges ecclesiasticas et civiles. Josephus Smrekar.

Ex exegesi. Fiat lingua vernacula a.) paraphrasis cum applicationibus practicis pericopae Ephes. 6, 10-19, et b.) homilia minor parabolae Math. 18, 23—31. Pericopae constituuntur in lectionem et evangelium dom. XXI. post Pent.

Dr. Josephus Lesar.

E thelogia pastoralis? 1.) Po katerih pravilih naj ravná spovednik s povračljivimi grešniki? — 2.) Ktere dolžnosti ima župnik do svojega duhovnega pomočnika? — 3.) Ktere vnanjosti so potrebne k veljavnosti oporoke po državnem zakoniku. Kakošine vsebine bodi oporoke duhovnega pastirja?

Andrej Zamejic.

E catechesi? Učencem ljudskih šol naj se vprašaje razložé darovi svetega Duha.

Andrej Zamejic

Zaplana, duhovnija slovečega škofa svetnika sv. Urha (Ulrika, Udalrika) je dobila verlega farnega upravitelja č. g. Jožefa Seigerschmieda, kateri se hoče lotiti zidanja ondotne cerkve, kakor kažejo vestice, ktere razpošilja. Piše namreč:

Prečastiti gospod!

Dné 19., marca leta 1893., pogorela je tukajšna farna cerkev.

Vsléd tega je postala nujna potreba, da se sozida Vsegamogočnemu dostojno prebivališče. Ker pa obilnih stroškov niti cerkev sama, niti farmani (le 26 posestnikov) ne bodo mogli nositi, zato je podpisani župnijski vrad primoran poterhati na usmiljena serca bližnjikov. Opirajoč se na Vaše blago in usmiljeno serce ter uvažujoč plemeniti namen obrača se

podpisani tudi do Vas s terdnim prepričanjem, da boste s kakim doneskom pripomogli k zidanju cerkve — v slavo Božjo.

Župnijski vrad v Zaplani (z. p. Verhnika),
meseca novembra 1894.

Jožef Seigerschmied,
žup. upravitelj.

K temu samo pristavljamo: Bog daj srečo in obilno pomoč!

S Kerke. (Sv. misijon.) Vajeni smo pri nas ob velikih shodih, da je cerkev polna, da se gnjetejo neštevilne množice romarjev, toda toliko ljudi in ne-pretergano ves teden — to je tudi za nas nekaj posebnega. Od 3. do 12. novembra so bili na Kerki misijonarji, preč. gg. lazaristi iz Ljubljane: Nežmah, Ferjančič in Klančnik. Ker so pred leti že misijonarili po sosednjih župnijah, poznali so jih domačini in sosedje, zato je privrelo ljudstva domačega in tujega, da se je vse terlo. In da si videl pobožne poslušalce pri govorih v cerkvi: glava pri glavi, oči vseh pa obrnjene v govornika. Kar na obrazu si jim bral, da se jih beseda božja prijemlje ter jim meči serca. Še bolj se je pa to poznalo pri spovednicah in pri obhajilni mizi. Celi teden je spovedovalo od zgodnjega jutra do terde noči 10—12 gg. spovednikov, obhajancev pa je bilo do 3000! Hvala gg. misijonarjem za njih gorečnost, hvala gg. sosedom spovednikom za njih trud! Saj oboje ni bilo zastoj. To se je pokazalo v petek — dan sprave. Menda ga ni bilo subega očesa, ko so glasno zaterdili g. župnik, da odpuščajo vsem, ki so jih kdaj razžalili, ko so stariši odpuščali svojim otrokom, mož ženi, žena možu... In vse to vpricho Najsvetejšega! Zares pretresljiva je bila tista ura, neizbrisljiv spomin.

Ves čas do petka je bilo izverstno vreme, pa nikar ne mislite, da so ljudje zaradi lepega vremena hodili v cerkev. Nikakor ne, zakaj ravno v petek, ko je deževalo, bila je cerkev najbolj natlačena. Toda pri vsi gnječi ni bilo najmanjšega nerada. Še v nedeljo pri sklepni procesiji z misijonskim križem, ki so ga nosili in tudi svetili ob njem mladenči Marijine družbe na Kerki, ni bilo tistega običajnega pririvanja, ki je navadno o takih prilikah. V ponedeljek je bila sv. maša za umerle kerške župnije, ob 10 dopoldne so nas pa zapustili gg. misijonarji med slovesnim zvonjenjem. Ko je pa utihnilo to zvonjenje, joj, kako tiho je ostalo po župniji! Mir v sercih, mir z Bogom, mir med sosedi — povsodi vse tiho, kako dobrejda je ta tihota, ki se je naselila pri nas po sv. misijonu. O, da bi pač nikoli ne skalil tega miru hudobni duh in njegovi pomagači, o da bi vedno ostala pri nas ta ljuba tihota. Ako se to uresniči, potem so dosegli naš g. župnik svoj namen, ki so ga imeli tedaj, ko so se odločili, da napravijo svojim župljanom sv. misijon, potem so jim obilno poplačane vse skerbi, ki so jih imeli s sv. misijonom.

Iz Jugoslavenske Bosne. Predragi rimo-katoliški Slovenci, osobito spoštovani čitatelji ljube „Zg. Danice“. sprejmite blagovoljno v bratovski ljubezni kratko poročilo o novi cerkvi sv. Jožefa v Prjedoru, v Bosni, kolikor se je dozidala.

Z velikimi trudi in težavam: skerbelo, delalo in skupaj spravljalo se je za zelo potrebo, novo, dostojno hišo Božjo in rednika Kristusovega tukaj v novi kerščanski rimo-katoliški občini, ktera je nastala iz

ubozih kmetijskih in rokooalskih naseljencev iz stare Avstrije, po jeziku in narodu večina Slovencev.

Vsaki, komur je znano, kaj se pravi zidati novo cerkev že tam, kjer je velika in mnogoštevilna kerščanska občina, in vsaj znantno število premožnih in srednje-imovitih družin in oseb, bode lahko umevno, kolika težava zidati je cerkev, v še le nastajajoči rimo-katoliški občini med drugoverci; v koji občini so revni naseljenci v početku trudnega in mnogo pomanjkljivega gospodarstva, ki večinoma ne morejo več dati in storiti za cerkev, kakor nekoliko dela z rokami in vprežno živino.

V zaupanju v milost in previdnost Božjo, v pomoč Marije Device in sv. Jožefa, v darežljivost svojih bratov in sester po veri, Cerkvi in narodu, začeli smo letos v avgustu zidati novo cerkev, v večo slavo Božjo in češčenje sv. Ježefa visokosvete Device Marije.

Hvala Bogu! do vseh Svetih t. l. sozidala se je hiša Božja do podkrova in tudi zvonik do verha cerkvenega krova.

Cerkev sv. Jožefa zidana je v lepem in okusnem romanskem zlogu častito in visoko, osobito prijetno, veličastno in prostorno je svetišče, prezbiterij, kjer bode bistveno Bog-človek Jezus Kristus v skrivnostnem zakramentu oltarja, kjer bodo izpostavljeni kipova Jezusa, Marije in sv. Jožefa — presv. Božje družine. Vsako stran vhoda v prezbiterij bode oltar, na desno lurske Matere Božje, na levo pa sv. Antona Padovanskega.

Še je lepo in vgodno vreme za zidanje, toda zmanjkalo nam je stavbenih snovi in denarja. Les in opeko za cerkveni krov imamo, čez nekoliko dni se bo cerkev pokrila.

Prihodnje leto, ako bodo pripomočki, se bo napravil cerkvi obok, zvonik se dozidal in doveršil, cerkveni zidovil v notrinji in zvonaj ometali in ugladili.

Čez zimo treba je napraviti cerkveno-mizarske izdelke, osobito okvirje v okna in za stekla, vrata itd. Časti vredni menihi Trapisti v Marija-Zvezdi bi s pomočjo milodara napravili močno, lepo, častito in pravilno cerkveno mizarsko delo, koje bi po njihovi dobrotljivosti polovico ceneje došlo cerkvi, kakor drugod izdelano. Milodar 58 gld. po zbirki „Zgodnje Danice“ se je obrnil za to potrebno mizarsko delo in se izročil predstojništvu samostana Marije-Zvezde. Med tem milodarom je tudi onih 36 gld., koje je darovala verla kerščanska rimo-katoliška slovenska žena, za koju so se in se še opravljajo iskrene molitve in spomini pri sv. maši, po njeni prošnji, željah in namenu; istotako opravlja se za vse dobrotnike in dobrotnice sv. Jožefa.

Hvala Bogu, za stavbo cerkve sv. Jožefa zaščitnika patrona svojega, ste verli rimo-katoliški Slovenci osobito pa vsega spoštovanja in časti vredna rimo-katoliška slovenska duhovščina z blagodušnimi milodari svojimi veliko in obilno pripomogli, in to največ iz slavne biskopije ljubljanske!

Cerkev ženina bl. Device Marije in rednika Jezusovega je do polovice stroškov in cerkvene stavbe in oprave dodelana to leto, še polovico toliko stroškov, pa bode zunaj in znotraj vse izveršeno in vrejeno za presv. službo Božjo.

In ker ste nam v pravi ljubezni že toliko pomagali za to sveto delo, za to napravo Božjo rimo-

katoliško med razkoljnimi in mohamedci na zemlji jugoslavenski; prosimo ponižno, ne zapustite nas! pomagajte nam še, da to cerkveno stavbo povse dogotovimo!

Med tem časom, ko mi neprestano prosimo in molndvamo za novo cerkev sv. Jožefa tukaj, ko ste v slavo Božjo in češčenje sv. Jožefa darovali, je tudi previdnost Božja vam podelila in sv. Jožef je pomagal in sprosil, da ste v Sloveniji mnogo začeli, pridobili in napredovali za razne naprave, zavode, družbe in vstanove kerščansko-katoliško-slovenske. Dali ste za velepotrebno cerkev sv. Jožefa tukaj, pa še več ste dobili za kerščansko-rimo-katoliško-narodno stvar pri vas. Vsem dobrotnikom in dobrotnicam te nove cerkve bodejo Jezus, Marija in sv. Jožef še posebno obilni povračniki in plačniki za časno in večno!

Imamo zavidljivcev in nasprotnikov, očitnih in skrivnih; ne menimo se za-nje, ne dajmo se po njih prepričevati, ustavljati in odstranjevati; pomagajmo in delujmo za Božje in cerkveno, za verno in národno delo še za naprej.

Vsaki groš milodarov smo previdno, varčno in zvesto vporabili za novo cerkev sv. Jožefa; ako bi ne bili tako ravnali, bi nikakor ne mogli, s tako malim toliko dozidati hiše Božje. Druge župnije in občine rimo-katoliške so stare, imajo več ljudstva in več stalnih dohodkov in premoženja; naša rimo-kat. naselniška občina in župnija je silno uboga, mala, začetna in cerkev nima nič stalnega dohodka niti premoženja! toraj je istinito ubožna in potrebna.

Jezus, Marija, Jožef! podpirajte nam stare dobrotnike zbujajte novih za cerkev Vašo med drugoverci, ki je potrebna, kakor v misijonih daljnih delov zemeljskega kroga. In, ker se število Katolikov množi!

Rimo-katoliški župni ured v Prjedoru, 9. nov. 1894.

Dr. Anton Babić,
župnik.

Br. Alphons Marija,
cerkveni odbornik.

Kneipp in njegov poklic.

(Dalje.)

O jesenskih počitnicah je Kneipp z veliko znansko marljivostjo prebiral unkrat omenjeno vodozdravilsko knjigo. Dovedel je bil tečaj filozofije, kakor so takrat imenovali sedmo in osmo šolo, in vernil se bil v Dillingo. Tam se je čisto in popolno soznanil z vodo. Imel je železno voljo, ki nikakor ni odjenjala nobeni zavfri, in ker je bil preubožen, da bi se pečal z vodozdravilstvom po navadnem znanskem potu, si je naložil zdraviljenje, ki se sme imenovati neusmiljeno, trinoško. On, ki je bil kakor sušičen, jetičen, je sredi zime, pri mrazu 15 stopinj pod ničlo, puhnil v donovske valove in sicer tako, da je poprej prebil ledeno skorjo nad vodo. Ravno nasprotno temu, kar bi se od tod smelo pričakovati, so te kopeli pri njem imele prav dobre vspehe.

Čudno... nekako ob tistem času je eden naših profesorjev ali quasi-profesorjev na filozofiji v Ljubljani počenjal podobne poskušnje z vodnim zdravilstvom sam na sebi; vsaj pravili so o njem, da se je pečal s tem do prederznosti, kopal se je pozimi v merzli vodi itd. Če je bil takrat že kaj bolan ali ne, in če je kaj o bavarskem Kneippu slišal ali ne, mi ni znano; to pa dobro pomnim, da kake leta

pozneje sem ga o neki priliki srečal v Terstu, ter me je prijazno nagovoril kot bivšega svojega slušatelja; bil pa je videti bél kakor snég, skoro brez kervi in močno oslavljen. Nisem ga vprašal, če je prišel v Terst zdravit se, kaj-li? Ne dolgo potem sem slišal, da je umrl. Misel je bila med občinstvom, da se je odveč prederzno pečal z vodo morebiti tudi ker je bil že prileten in ne prav močne narave. Bil je dobra duša; ljubil je slušatelje svoje in imel z njimi usmiljenje, kar je kazal kot namestnik v eni tvarini pri eksamenu. Bog mu daj večni mir! Vernimo se h Kneippu.

Študiral je ob tistem času Kneipp bogoslovje, prihajal je vedno bolj močan iz ledenih kópel in v malo mescih je bil tako ves spremenjen na bolje, da se sošolci niso mogli načuditi. Ni pa nikomur razodel svoje skrivnosti, kajti razbobnali bi ga bili za bedaka.

Voda tedaj je dobra, za kar je; ne hotel bi pa nikomur svetovati, da naj po zimi v vodo skače, razun ako bi mu Kneipp sam veleval. Tudi v moralnem oziru ne čislam taci, ki vedno kakor žabe o poletnem času po vodi berlazgajo!

Iz Dillinge so Kneippa poslali v veliko semenišče v Monakovo, in tam je nadaljeval svoje ozdravljanje z vodo; toda skrivaj, in vterjeval se je vedno bolj, ter je bil poslednjič zdrav kakor ribe v bavarski Donovi.

Stopil je pa sedaj stopinjo dalje. Skušati je namreč pričel ozdravljanje pri drugih.

Eden njegovih sošolcev mu je nekega dné s solznimi očmi potožil: „Dvanajst lét je, odkar študiram, živec ob miloščini, rad bi postal duhoven; zdravnik pa mi je odpovedal ter mi ne dá spričevala za sprejem mašniškega posvečevanja.“ Kneipp tolaži ubogega mladenča in mu obljubi, da ga bo ozdravil. Toda kako bodeta bogoslovca zdaj „kneipala“, kako počela, da bi se jima to posrečilo? Gg. bogoslovci so iznajdljivi, in Kneipp ni bil poslednji med tistimi. Kneipp jo je urno izmodroval. Dobra bo ta! Na semeniškem dvorišču je bila neka obrobljena votlina za vodo. Vsako noč je Kneipp z bolnikom zlezal na dvorišče, splazila sta se skoz okno (ne vé, če bi se to v vsakem semenišču posrečilo?) Kneipp posadí bolehnika na rob tistega vodnjačka in ga vsega omije in opère, če tudi je bilo mraza deset ali dvanajst stopin. Bilo bi misliti: to je več kot dosti, ubiti teršato-zdravega človeka; ali semenišnik, ne da bi onemogel, nehal je kašljati, postal pa je nasproti gibčen in živ. Neke tedne pozneje je bivši bolehnik imel svoj poskušnji govor in govoril je s toliko gorečnostjo in s toliko krepostjo, da so njegovi predniki kar stermeli. Po semenišči pa je „pucal“ glas, da „očka Kneipp“ je dovedel to ozdravljenje. Zdravnik sam ni vedel, kaj bi rekel. „Le-tá,“ dejal je vodju, „bil je pred malo meseci ječen, in sedaj, saj vidite, je zdrav dovedeno; more posvečen biti brez pomislika.“

Naslednje leto je Kneipp rešil življenje nekemu drugemu svojih tovaršev. Le-ta novi „klient“ se je tako vterdil, da je bil zmožen pristopiti v Jezusovo družbo, v kateri dela še danes.

Že je bil „očka“ postal skoro najbolj priljubljeni zdravnik v semenišču. Vsi njegovi tovarši so se poprijeli zdravilstvenih pravil, ki jih je bil on vstanovil in počutili so se do čuda dobro. Očitno je, da tkavec,

ki se je še le nekako po enoindvajsetem letu spravil nad latinščino, ni dospel do duhovskega stanú v dobi kakor navadno drugi mašniki. Spolnil je bil Kneipp že eno in trideseto leto, ko je bil 6. avgusta 1852 za mašnika posvečen. Želje njegovega detinstva in njegovih mladih let so se poslednjič spolnile in vresničile. Sin ubogega tkavca iz Stefansierd-a, ta tkavec je imel novo mašo, mašo za svojo mater, ki mu je umerla šest let poprej, o se vé, da prezgodaj. Koliko navdušenje, koliko veselje! Četert stoletja se je boril proti brezštevilnim oviram, katerih vsaka se je zdela nepremagljiva. Terla ga je revščina, bolezen, prenašati mu je bilo preziranje, zasmehovanje, splošno nasprotovanje. Zdaj pa je vse minulo, vse zginilo pred toliko slavo nove maše. Blagor njemu, ker prišel je s pravim poklicem v duhovski stan!

(Dalje nasl.)

Naši prihodnji Salezijanci.

(Dalje.)

Če kje, veljajo prav posebno pri Boskovih napravah besede: „Iz malega raste veliko“. Poleg cerkve Matere Božje ob evangelijski strani stoji tikoma ob veliki cerkvi prvotna mala cerkvice, ali kapela sv. Frančiška Saleškega, katerega je ranji Bosko prav posebno častil. Ta mala kapela je bila prvo svetišče, kamor je naš Bosko zbiral svoje perve gojence. Po navodilih ter po duhu sv. Frančiška Sal. je uredil svoje naprave, po njem tudi svojo družbo imenoval: družbo Salezijancev. V življenji velikega cerkvenega učenika sv. Frančiška Saleškega beremo, da je imenitno navodilo, da je potreba v človeku vzbujati ter ohranjevati veselega duha, prav v smislu sv. pisma, po besedah: „Veselega darovalca ljubi Gospod“. Ta svetnik je bil pričnan, da z veselim duhom se človek navadno ložej ogiblje vsega hudega ter dela dobro, kakor pa z žalostjo in pobitostjo; tako vidimo tudi pri vsih napravah salezijanskih, da skušajo s svojimi pobožnimi in učnimi vajami ter raznimi razvedrili svojim gojencem ohranjevati veselega duha, ne sicer veselosti, kakoršna bi napeljevala k kakšni razkošnosti, marveč v poštenem, ljubeznjivem, bogaboječem ter nedolžnem veselji, kakoršno človeka v istini poživljuje in vnema za dobro in lepo ter navdaja z veseljem do poklica. In mislim, da prav ta nekako posebni duh salezijanski privabi toliko mladenčev v Boskove naprave, kjer se priučijo raznih strok svetnih ali duhovskih vednostij, da potem delujejo ali kot svetni ljudje ali pa kot duhovni v velik blagor človeštva, ali v svoji domovini ali pa še celo v ptujini, kakor se bere v salezijanskih sporočilih leto za letom. In kakor je bil sv. Frančišek Sal. goreč častilec Matere Božje, tako vidimo tudi Boskota, da je ves prešinjen od ljubezni in zaupanja do Marije. In prav njegovo veliko zanpanje, ravno po Mariji dobivati od Boga vseh potrebnih pomočkov pri vsih svojih napravah, menim, je Boskota oserčevalo, da se je lotil tako velikanskega dela v prid človeštva. Da pa njegovo veliko zaupanje v Boga po Mariji ni bilo prazno, marveč prav obilno plačano, kažejo nam velikanske naprave, kakoršne je Janez Bosko in po njegovi smerti (31. januarija 1889. l.) njegova družba Sa-

lezijancev že v malo letih po raznih delih sveta napravila. Radi tega ima Boskova družba Salezijancev za svoje poglavitne varuhe mogočno kraljico nebes in zemlje, Marijo Devico. in izmed svetnikov pa v prvi versti sv. Frančiška Saleškega. In tak duh veje po vsih salezijanskih napravah.

Spominjajočemu se salezijanskih naprav v Turinu, je nekako tako, kakor bi slišal Janeza Boskota klicati: Pod varstvom Marijinim začnite svoja dela in bodo prospevala najboljša. Bosko je svoja dela v istini prav posebno postavil pod obrambo nebeške Kraljice. To kaže že razverstitev posameznih poslopij ter naprav njegovih v Turinskem mestu.

Precej pod cerkvijo Marije Pomočnice, kamor prideš na listovski strani iz prostornega dvorišča po stopnicah je s prostorno pekarno začel Boskov zavod v Turinu. Tu vidiš dolgo na nekacih tnalih ležečo vmesilnico, kjer se testo pripravlja za hlebe, pa ne z rokami kakor pri nas, ampak s strojem podobnim nekaki pokončni preslici, ki se sama verti. Velika in dolga je peč, kamor pek kakor po valjarčevih pomika veliko število malih hlebčkov, nekako podobnih našim velikim žemljam. Ti hlebčki so precej po peki mehki, pozneje pa postanejo prav terdi ter so najboljši, kadar jih nekoliko zmočiš.

Precej za pekarno pa zagledaš mlin, ki ga goni gazmotor. Tu se napravlja moka v petnajstih verstah, od najboljše, do najslabše. Poleg mlina na drugo stran, tudi še pod cerkvijo, pa je delarna za mizarska dela, kjer najdeš prav spretne delavce in lepe izdelke. Tu se ti pač čudno dozdeva, da morajo celo v zemlji pod cerkvijo biti tako velike in imenitne naprave. To prav lepo ozračuje duha Salezijancev ter dobrodejnih naprav sv. cerkve, ki delajo dobra dela, če tudi skriti in nepoznani od sveta.

Rožica — nedolžnost.

Oj detice mladó!
Bog lepo rožico
Je tebi dal;
Kako je drag nje cvet
Ne moreš ti umét'
Kako je zal!

Oj, da bi rožica
Ti sredi serčica
Cvetela zmir!
Da s to cvetličico
Bi kdaj okinčano
Šlo v rajski mir. —

Če krije dol in breg
Po zimi led in sneg,
Pritiska mraz;
Ko pride lepi maj,
Poverne se nazaj
Cvetlični čas.

A če nedolžnosti
Ti cvetko zamori
Pregrehe srén;
Nobeden maj cveteč,
Ne oživi jo več,
Je smertni plén!

Radoslav.

Ptičica je poletela.

Ptičica je poletela
Nebu na višine,
Da bi cvetko dala solncu,
Jasno ko zasine.

Ni to ptica, to je pesem,
Pesem duše mōje.
Ki se dviga na višino,
Bōgu slavo pōje.

Beli Kranjec.

Razgled po svetu.

Ogersko. V Stolno Beligradu je bil na povabilo škofa Steiner-ja katoliški shod. Vdeležencev je bilo čez 1500, ki so obljubili zvestobo veri, papežu, vladarju in domovini ter poslali peticijo do cesarja, da naj ne poterdijo cerkveno-politiških zoperverskih predlog. Bili so pričujoči imenitni katoliški velikaši, kakor knez Esterhazi, grof Ziči i. dr.

V c. kr. kaznilnici v Subenu je 366 jetnikov, katerih eni so obsojeni na vse žive dni, drugi na 20, 15, 6 lét v ječo. Ti nesrečni hudodelniki so pretekle tedne imeli sv. misijon in poročilo pravi, da vsak je bil globoko ginjen, kdor je videl, kako so tudi ti hudodelniki skesani pristopali k božji mizi in ob koncu z veliko navdušenostjo peli: „Hvala bodi Gospod Bogu!“

V Petrogradu je bil 19. t. m. velikanski pogreb cara Aleksandra III., katerega se je, djal bi, udeležil vesoljni svét. Najlepšo pa je zadel o tej priliki eden francoskih časnikov, kateri je prinesel prošnjo do novega cara, da naj bi pomilostil v Sibirijo pregnane Poljce. Ako bi mladi car to prošnjo uslišal, bilo bi še nadalje kaj dobrega pričakovati od njega.

Turin. Zadnji dan meseca oktobra je šlo iz Don-Boskovega zavoda v Turinu 40 misijonarjev Salezijancev v Ameriko. In sicer jih je odločenih za Brazilijo 5, za Venezuelo 8, za deželo Čili in še bolj južne kraje 22, in za Mesiko 5. Predno so šli, imeli so v cerkvi Marije Pomočnice slovesne molitve, v katerih so si prosili božjega blagoslova za daljnjo pot. — Res, pod očitnim in posebnim božjim varstvom je Don-Boskov zavod. V malo letih je že poslal nad 800 misijonarjev v Ameriko, Afriko in Azijo. Koliko dobrega so že naredili, koliko nevernikov spreobrnili, kako daleč razširili kraljestvo Božje! Naj bi se tega zavoda spominjalo vedno mnogo blagih dobrotnikov, da bi mogel tako srečno kot dosedaj, delati še naprej!

Iz Rima Razna časniška naznanila o konferencah jutrovih patrijarhov niso zanesljiva; vsem pričujočim je bilo terdo molčanje o teh rečéh naloženo; zvedelo se bode o svojem času.

Naznanilo iz Rima poroča, da prihodnje leto pride velika množina božjepotnikov iz Amerike v Rim **Judje in Francija.** Na Francoskem veliki kapitalist Rodšild ima zraven 3 milijard frankov še 200 tisoč hektarjev zemljišča. Vsi verski redovi, kacihi 200.000 oséh, ima skupaj komaj 600 milijonov frankov. V razmeri s temi številkami konfiškacija cerkvenih redov ne služi v drugo, kakor da se pomnožuje premoženje kapitalistov, zlasti judov.

Misijonska poročila. (Pismo č. p. Genié, misijonarja v Cimbebasu, v Afriki.) Med otroci v naši sirotišnici je tudi več takih, ki so bili prosti rojeni. Mnogi pervaki raznih narodov, s katerimi občujemo, so nam pripeljali lastnih otrok v izrejo. Tu imamo n. pr. Cirila in Metoda, dva sinova nekega poglavarja, ki nam ji je poslal zaradi zmage nad ropoželnim sovražnikom. Oba se pri nas kaj dobro počutita. Še ni dolgo, kar smo ji začeli poučevati v verskih resnicah, in že govorita s pomilovanjem o veri in nespametnih daritvah svojih nevernih bratov.

Pred nekaj dnevi sta govorila Amadej, sin Kihuaka, ki je oropal in razdejal naš misijon v Koubangu, in P. superijor naslednji zanimivi govor: P. superijor mu reče: „Amadej, bojim se, da te tvoji rojaki ne ugrabijo in prisilijo darovati m. likom.“ „Gospod oče.“ odgovori deček, „kaj tacega pa vendar ne bodete o ineni mislili, da bi to storil. Jaz zasmehujem njihove neverske šege in jih pomilujem.“ — „Pa te bodo prisilili, mučili.“ — „Mene prisilili, mene mučili? Saj sem močan dovolj, da se ubranim! Verh tega sem kraljev sin, in kraljevega sina se ne smé nihče pritakniti. No, pa če me tudi usmerté, kaj se mi more zgoditi, ako sem kerščen?“ P. superijor hoče pa dečka temeljito poskusiti in ga dalje vpraša: „Ko bodeš dovolj velik, te ne bodo hoteli pripoznati tvoji rojaki za glavarja, ako se ne bodeš vedel po njih domačih šegah.“ — „Moram li kralj biti, ako hočem živeti? Saj znam polje obdelovati in tako kot dober kristjan živeti.“ — —

Še drugi prav ginljiv vzgled otročje stanovitosti naj tu povem. Adolf je sin neke sužnje, zato je tudi on práva lastnina gospodarjeva. Gospodar je nenavadno nagle jeze, in njegovi podložni so v vednem strahu. Nekega dne, ko je bil ravno silno jezen, reče Adolfu, da ga bode vzel iz misijona. Deček pa odločno odgovori: „Ne, jaz ostanem v misijonu!“ — „Tako.“ reče glavar, „pa ostani! a védi, da te jaz patru prodam, in potem ne moreš več iz misijona.“ — „Le, le, pa le hitro.“ odgovori urno in veselo, „da bodem potem saj brez skerbi v misijonu kerščansko živel!“ —

Mislím, da se sme od tacih otrók upati, da bode nedkaj kaj poštenega iz njih. — Nikakor niso torej zgubljeni darovi, mili dobrotniki, katere darujete za naše ubožne misijone.

Na Madagaskaru je rogovilstvo zoper Francoze in Francija bo poslala 15.000 vojakov na ta otok.

Japonci so vzeli Port Arthur, v katerem imajo zdaj 30.000 vojakov, in povsod premagujejo v starih vražah gnjile Kineze.

I. Bratovske zadeve molitvenega apostoljstva.

Nameni za mesec gruden (december):

a) Glavni namen:

Kerščanske nove občine v Afriki.

b) Posebni nameni:

1. **S. Edmund in tovarši.** Ta in vsak dan meseca naznanjene, ne še zaznamnjene ali nenadne zadeve. — Ubožni in bolni.
2. **1. nedelja v Adventu.** Več novicijatov. Odpadli svečeniki. Pomoč družinam v britkih silah. Vstanovitev neke molitvene šole.
3. **S. Frančišk Ksav.** Molitveno apostoljstvo. Provincijali Jezusove družbe. Domači in inozemski misijoni.

4. **S. Barbara.** Umirajoči. Grešniki in zmoteni.
 5. **Ss. Jeronim in Simon muč.** Sad misijonov in duhovnih vaj. Neka povernitev.
 6. **S. Nikolaj.** Radodarnost. Čisto življenje dijakov. Neko bogoslovje. (Dalje nasl.)

II. Bratovske zadeve N. lj. Gospé presv. Jezusov. Serca.

V molitev priporočeni:

Na milostljive priprošnje N. lj. G. presv. Jezusovega Serca sv. Jožefa, sv. Nikolaja, ss. Hermagora in Fortunata, naših angeljev varhov in vsih naših patronov. Bog dobrotno odverni od naše dežele poboje, umore in samomore, odpad in brezverstvo, prešestvanje in vse nečistosti, sovraštva, preklinjevanja in vse pošastne pregrehe. — Bolna za posebno pomoč. — Divjašk in gerd razsajavec, da bi se umiril in poboljšal. — Za srečo pri hiši, posebej pri živini. — Neka oseba v hudi in nevarni bolezni se priporoča v molitev na čast Mariji Pomočnici na Brezjah, sv. Francišku in sv. Antonu, ter obljubi, da se bo očitno zahvalila, če bo uslišana. — Brat priporoča svojo, že dve leti bolno sestro za pomoč in zboljšanje, če je Božja volja.

Listek za raznoterosti.

Vse tri ss. maše na Sveti dan, ako Bog dá, bode vrednik „Zgod. Danice“ daroval za dobrotnike „dijaške mize“ in sicer za žive in mertve, kakor tudi, da bi novorojeni Jezušček blagoslovil in osrečil vse njih družine in domače. Želja naša pa je, da bi usmiljeni Slovenci z blagimi darovi pomagali v šolskem letu preskerbeti naše dijake, ki jih je čez poldrugi sto in jih večina opoldan hodi v ljudsko kuhinjo, precej pa jih na dom dobiva podporo, in sicer iz vsih raznih šol in razredov. Okoli novega leta bi utegnili nastati „suša“, ako bi ne rosil pohleven dežek iz dobrotnih rok; za zdaj smo na terdnem. Kako dobro je tukaj naložen denar, priča to, da naših dijakov je že veliko duhovnov, bogoslovcev, v misijonih, mnogi so sprejeti v Alojzijevišče in lepa kopica jih je letos v osmi šoli. Toraj: Bog plačaj vsaki dar ali darček že naprej!

Ljubljana. Poskušnje v uršulinskem samostanu. Od 12—17. t. m. delalo je pet čč. gg. Uršulink sposobnostno skušnjo za navadne ljudske šole pred dotično komisijo namreč, čč. SS.: Bernarda Raktelj, Filomena Fabijan, Maksimilijana Kolenc, Viktorija Chromy, Brigita Oražen; č. M. Ljudgarda Rihar, že izprašana za meščansko učiteljico, delala je še skušnjo iz slov. učnega jezika za meščanske šole. Bog je dal pri skušnjah prav pesebni blagoslov, ker vse so bile spoznane sposobne, in štiri med njimi še z odliko.

Kanonično vmeščena sta bila 13. t. m. čč. gg.: Karol Cemé na župnijo Dol, in A. Jerše na župnijo Kresnice.

Cerkveno leto, to je, njegovi sveti časi in dnevi. Pisal profesor Ivan Komljanec, veroučitelj

na c. kr. gimnaziji v Kočevji 1893. — Cerkveno leto se z Adventom zopet prične, tedaj sezite po tej knjižici, ki je dobro rabna pri poduku kerščanskega nauka in se dobiva za malo soldov pri gosp. pisatelju v Kočevju in pri Blazniku v Ljubljani.

V Idriji je umerla blaga in bogoljubna gospá Franciška Inglič, soproga ondotnega c. kr. šolskega vodja. Bog ji daj večni mir!

V Dobropolji je umerl v. č. g. župnik Val. Sežun. Bog mu daj večni mir, verlemu poštenjaku stare korenine.

Triplet I.

(Tihomil.)

Kedar mornar odrine mi od kraja
 In na nevarno morje se poda,
 Se val pogubonosni z njim igra;
 Kedar mornar odrine mi od kraja
 Tedaj se po kompasu on ravna;
 Ta vodi ga, kedar vihar razsaja,
 Kedar mornar odrine mi od kraja
 In na nevarno morje se poda.

Kompas v življenju — morju vest je tvoja,
 Ki te v skušnjavah vedno prav uči.
 Po njej Bog sam ti vedno govori;
 Kompas v življenju — morju vest je tvoja
 To stori v dvomih, kar ti ta veli,
 In reči bodeš mogel: „Zmaga moja!“
 Kompas v življenju — morju vest je tvoja,
 Ki te v skušnjavah vedno prav uči.

Molitev

za godovanje brezmadežne Marije Device Svetinjske.

Molimo. O Gospod Jezus Kristus, ki si preblaženo Devico Marijo, Mater Svojo od začetka brezmadežno, z neštevilnimi čudeži dobrotno preslavljal; dodeli, da ki vedno njene brambe prosimo, večno veselje dosežemo, kateri živiš in kraljuješ z Bogom Očetom v edinosti sv. Duha, Bog, od vekomaj do vekomaj. Amen.

Dobrotni darovi.

Za dijaško mizo: Neimenovan prijatelj 1 cekin. — Neim. Gorenjka 1 gld. — Dve sestri 60 kr. Preč. g. župnik Al. Staré ne kake cule, ampak celo množino raznoterih sukenj, hlač, vestij itd. še prav čverstega in dobrega blaga, večjidel zimskega. — Č. g. župnik Mih. Sajé 2 kroni.

Za dijaško mizo v Novem Mestu: Č. g. župnik Mih. Sajé 10 kron.

Za ciborij in cerkveno orodje na Brezjah: G. Geba sreberno hišico žepne ure in kos verižice. — Neim. Gorenjka 1 vel. šmarni cekin »Patrona Hungarija.« — Neim. bogoslovec, srebrnik Marije Terezije s pristavkom: Brezmadežno Spočetje! Sprosi mi milost, da enkrat stopim pred Tvoj altar kot duhoven »secundum cor Dei!«

Za odkup zamurskih otrók v Afriki: Neim. 1 gld.
Za afrikanski misijon: Z Ježice po č. g. župniku Š. Županu 4 gld. — Gospa Fr. Šelko 1 gld.

Za katoliški dom v Ljubljani: Č. g. župnik Mih. Sajé 10 kron.
Za napravo usmiljenih bratov v Kandiji: Č. g. župnik Mih. Sajé 10 kron.

Za Marijanišče Po č. g. župniku J. Kobilicu neka dobrotnica 25 gld. — G. Josip Brušič 3 gld.

Za najpotrebnejše misijone: G. Jan. Gruden v Pljužnah 1 gld